

forslaget under Nr. 4, er Grunden ikke den, at vi ikke overfor disse Byer, som lide et stort Tab derved, at man hensigtsløst berøver dem de Garnisoner, som de have, mene, at vi skulle gøre, hvad Ret er, Staten er i visse Tilfælde ligefrem forpligtet over for dem, men vi mene, at det er rigtigst, at disse Byer rejse deres Erstatningskrav selv, og saa er det naturligt at imødesee, om der ikke fra Ministeriets Side, hvad jeg forventer, bliver stillet Forslag om Godtgørelse til de Byer, man foruretter, og overfor hvem man har paataget sig en Forpligtelse til at give Erstatning. Om denne Forpligtelse er strengt juridisk, tør jeg ikke udtale mig om i dette Øjeblik, men den er saaledes beskaffen, at man ikke paa hæderlig Maade kan unddrage sig den, og jeg tvivler ikke om, at Regeringen og andre Statsfaktorer ville gøre, hvad der med Rette kan kræves af Mennesker, som ville handle retskaffent.

Halsted: Jeg skal ikke opholde mig længe ved selve den foreliggende Sag. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at jeg har haft under Overvejelse at stille et Ændringsforslag til anden Behandling. Naar jeg har undladt det, er det af den simple Grund, at jeg ved nærmere Overvejelse er naaet til den Opfattelse, at der ikke er fremkommeligt ad den Vej. Det gik ganske simpelt ud paa, at der skulde optages Forhandling med de Byer, som først have afsluttet Kontrakt med Staten. Jeg mente, at naar den Ophidselse havde lagt sig, som her var fremkommen, var det gør ligt, idet det var mig bekendt, at der i hvert Fald i nogle af Byerne var mange, som grumme gerne havde villet, at disse Kontrakter havde staaet ved Magt. Jeg havde tænkt mig, at man ved denne Lejlighed i saa Henseende kunde have bragt et Forslag frem. Jeg har sonderet Stemningen, men er kommen til det Resultat, at der ikke i Udvalget var Ønske om at komme ind paa det. Dette er Grunden til, at jeg akkviescerer ved Stillingen, som den er. Jeg anbefaler, da jeg staaer sammen med Flertallet, mine Meningsfæller at stemme for Lovforslaget, som det er. Er den Løsning end ikke saa tilfredsstillende for mig og mange andre, som den kunde have været, er det en Løsning, og det er det haardest tiltrængte, som saa kan ske, nemlig at vi faa Dislokationen bragt i Orden.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Hærloven af 30. September 1909 fordrer, at der skal garnisonere betydelig større

Troppemasser paa Sjælland, end der har været tidligere, og det er et af Hovedpunkterne i Hærloven, at en Overførelse af Tropper skal finde Sted. Dette maa alle erkende. Men det, vi ikke ere enige om, er Tidspunktet, da en saadan Overførelse skal ske og de Garnisonssteder indrettes, som skulle modtage disse Tropper. Jeg forstaaer det ærede Mindretal saaledes, at det aldrig vil have denne Overførelse. Det siger nok i sit Ændringsforslag, at Foranstaltningen maa udsættes indtil videre, men dette „indtil videre“ skal, kan jeg høre paa deres Motivering, betyde „vedvarende“. Nu siger det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen): Sagen har ikke Hastværk, det har intet Jag med dette, der er ikke noget presserende, som ligger til Grund for nu at skride til Indretning af disse Garnisonssteder. Dertil vil jeg svare: Det eneste Værn, vi i dette Øjeblik kunne skaffe i Orden, er det levende Værn. Alle de andre Forsvarsforanstaltninger vil det vare adskillige Aar at faa udført i Henhold til de derom givne Love. Det eneste virkelige Værn, Danmark har i Øjeblikket, er det levende Værn. Men en Forsvarsminister kan ikke i Længden se paa, at det vedbliver at være, som det er, at Befalingsmændene, Officererne og Underofficererne, ligge paa den ene Side af Store Bælt og Mandskabet paa den modsatte Side af Store Bælt. Der maa tilvejebringes snarest muligt en virkelig Organisation, saa at man ikke skal fortsætte i det Urede, man er i for Tiden, hvor man befinder sig i en Overgangstilstand. Men Ministeriet er i saa Henseende saa forsigtigt som muligt. Det foreliggende Lovforslag gaar ikke ud paa, at man i et Nu skal ordne disse Garnisonsforhold. Jeg gør opmærksom paa, at det er halvandet Aar siden, at Hærloven vedtoges, og endnu er den Sag ikke i Orden, og at det Forslag, som er forelagt af Regeringen, gaar ud paa at fordele de 2¹/₂ Mill. Kr. til dette Øjemed paa 3 Aar. Der vil altsaa hengaa endnu 3 Aar, inden alle Garnisonsforholdene er ordnede. Det vil sige, at efter Hærlovens Ikrafttræden vil der være gaaet 4¹/₂ Aar, inden denne Sag er helt udført. Det er efter min Mening for længe. Men naar man har ment at maatte gaa til denne langsomme Udførelse af Hærlovens Bestemmelser, er det af Hensyn til de finansielle Forhold. Af Hensyn til disse har man fordelt de 2¹/₂ Mill. Kr. paa 3 Aar.

Nu siger det ærede Medlem for Kø-